

נתיבות יזעך

והוא מאמרים יקרים, שיחות מוסר וחיזוק משובבי
לב ונפש, שנאמרו בפני תלמידים מקשיבים בקול
חוצב להבות אש קודש, ושאגתו כשאגת האר"י החי,
להנחילם נתיבות דעת התורה ועבודת השי"ת על
פרשת השבוע

ע"י מרן רבינו
הגאון רבי **אברהם יוסף ראזענבלום** זצוקלה"ה
ראש ישיבת שערי יושר

ויקהל תשפ"ד

שנה ו' • גליון רפ"ט

מי שיש בידו חידו"ת או טעיפס של רבינו, וכן מי שרוצה לנדב גליון של תורת רבינו - נא להתקשר למספר: 1-718-854-2290 EXT 9 או לפקס: 1-718-705-8608

חדש!

אפשר לשמוע השיחה הנדפסת בנתיבות יושר של כל שבוע במספר: 1-718-559-6660

תוכן העניינים ויקהל תשנ"ד

ועשו 'לי' מקדש - התנאים להשראת השכינה

ההבדל בין משכן לבתי המקדש ג

להשראת השכינה צריכים תמים

בשלימות ד

הקדושה של ביהמ"ק השלישי ה

ביאור ענין ואלו מזכירים לגנאי ז

'שם רשעים ירקב' ח

למה נדרשו אלו לגנאי ט

אלו שנדרשו לגנאי - כי רצו לשמור הסוד

לטובת עצמם ט

מעשה המקדש והקרבנות צריך שיהיה כולו

לשם שמים י

להשראת השכינה אסור שיהיה נקודה של

כבוד יא

בבית המקדש השלישי - השראה

נצחית יב

כ"א מישראל בונה את בית המקדש

השלישי יב

כל הזכויות שמורות

למערכת חידו"ת של רבינו
ישיבת שערי יושר

בהוצאת מכון "שם עולם"

מכון לחקר כתבי יד - קורות קהילות ואישים

רח' שחל 5, בני ברק

טל: 03-5701977 פקס: 03-5701967

ויקהל תשנ"ד

ועשו 'לי' מקדש - התנאים להשראת השכינה

ומבאר הספורנו כמה טעמים בדבר, "סיפר מעלות זה המשכן, שבשבילם היה ראוי להיות נצחי ושלא ליפול ביד אויבים.

'ראשונה, שהיה משכן העדות, שהיו בו לוחות העדות.

'ב', 'אשר פוקד על פי משה'. היינו שהמשכן נעשה על פי ציוויי של משה רבינו, ומשה רבינו פקד על כל אחד מה תהיה עבודתו בעשיית המשכן.

'ג', שהיתה עבודת הלויים ביד איתמר, כי אמנם משמרת כל חלקי המשכן ביד איתמר היתה. ששמירת המשכן היתה מופקדת בידיו של איתמר בן אהרן הכהן.

'ד', ובצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה עשה, שהיו ראשי אומני מלאכת המשכן וכליו מיוחסים וצדיקים שבדור, ובכך שרתה שכינה במעשי ידיהם ולא נפל ביד אויבים.

וַיַּעַשׂ אֶת הַקִּרְשִׁים לַמִּשְׁכָּן, עֲצֵי שֵׁטִים עֲמֻדִים. (לו, כ).

הספורנו בריש פרשת פקודי (שמות לח, כא) כתב, דעל הפסוק (שמות כו, טו), 'ועשית את הקרשים למשכן עצי שטים עומדים', אמרו בגמרא (יומא עב.), 'עומדים, שמא תאמר אבד סברן ובטל סכויין, תלמוד לומר עומדים, שעומדין לעולם ולעולמים'.

ומוסיף הספורנו, שנס נוסף היה בעצי השיטים של המשכן, וגם כן לא נפל דבר להם ביד האויבים, על היפך מה שקרה למקדש שלמה וכליו, כמבואר בחורבן בית ראשון על ידי נבוזראדן, שלא נזכר שם דבר מעניני משכן משה רבנו ע"ה.

ההבדל בין משכן לבתי המקדש

ההבדל בין המשכן לבית המקדש היתה, שבשעת חורבן בית המקדש הראשון נפלו כלי המקדש בידי השונאים, אך בכלי המשכן שעשה משה רבינו לא נפלו בידי האויבים.

התנאים האלו, לא שרתה בו שכינה ונפלה בידי האויבים. בית שני לא היה 'משכן העדות', כי לא היו בו לוחות העדות, ולא פוקד כי אם על פי כורש, ולא היו שם בני לוי, כמו שהעיד עזרא (ח, טו), באמרו 'וְאֲבִינָהּ בְּעַם וּבְכֹהֲנֵינִים וּמִבְנֵי לְוִי לֹא מִצְאָתִי שָׁם'. והמתעסקים בבנינו היו צידונים וצורים כמבואר בספר עזרא, ולכן נפלה בית המקדש השני בידי השונאים.

מה שאין כן אצל המשכן שלא נפלו כליו בידי השונאים, אלא נטמנו במקום מסוים או ששקעו באדמה.

להשראת השכינה צריכים תמים בשלימות

"שטייט דא אזוי אין דעם ספורנו. אז מאכען אַ מקום זאל די שכינה קענען קומען, מוז זיין 'תמים', אינגאנצען בקדושה. ס'קען נישט זיין קיין שום תערובות. ס'מיז זיין אופען אופן פון ויקחו לי תרומה' (שמות כה, ב), 'לי לשמי' (רש"י)".

"אז ס'איז עפעס דא אַ תערובות פון חוסר פון קדושה, איז

ארבע מעלות אלו היו במשכן, הלוחות היו מונחים בארון, והמשכן נעשתה על פי משה רבינו, שהוא זה שציווה לבני ישראל להתנדב למשכן ומינה את עושי המשכן. ועוד, שאיתמר היה הכהן הממונה על שמירת המשכן, ובצלאל ושאר צדיקי הדור עשו את המשכן. מחמת כל אלו הטעמים לא נפלה המשכן בידי השונאים.

אך בית המקדש שעשה שלמה לא היו בו כל המעלות הללו. שכן שם היו עובדי המלאכה מצור. ולכן אף על פי ששרתה בו שכינה, מכל מקום נפסדו חלקיו במשך השנים והצטרכו לחזק את בדי הבית. ובנוסף לזה בשעה שהחריבו את בית המקדש הראשון, נפלה הכל בידי האויבים.

כל זה לפי שכל המעלות האלו שהיו במשכן לא היו בבית המקדש הראשון שלא נעשתה על ידי משה רבינו, ולא נעשתה הכל על ידי בצלאל והצדיקים. וחלק מכלי המקדש היו מאומות העולם, וגם לא היתה שם השמירה של איתמר. רק מעלה זו היתה שם, שהיו שם הלוחות.

אמנם בבית המקדש השני שלא היה בו אפילו אחד מכל

אם יש שם איזה תערובות של חסרון בקדושה אין שם מקום להשראת השכינה, כי השכינה לא תשרה כי אם במקום שהתקדשה בשלימות על ידי ארבעת התנאים שהזכיר הספורנו. **ובנוסף**, על אף שבבית המקדש הראשון גם כן שרתה השכינה, אבל כדי שיהיה 'עצי שיטים עומדים', לעד ולעולמי עולמים, ולא יחרב ולא תבטל לעולם, זה לא יתכן.

מבואר מדברי הספורנו שכדי לעשות מקום להשראת השכינה שיהיו מובטחים שלעולם לא יחרב ולא יבטל, צריך שיהיה עשייתו כולו בתמימות לשם שמים.

הקדושה של ביהמ"ק השלישי

בסוף ספר שמות (מ, לח), כתב הספורנו על הפסוק 'ולא יכול משה לבוא אל אהל מועד כי שכן עליו הענן וכבוד ה' מלא את המשכן', שבמשכן היה השראת השכינה, ולא היה יכול משה להיכנס אל המשכן כי אם על פי דבר ה', ונאמר 'ובהעלות הענן מעל המשכן'. היינו כשהשכינה התרוממה ונסתלקה מהמשכן, 'יסעו בני ישראל בכל מסעיהם'.

דאס מער נישט קיין מקום פאר די שכינה. שכינה קען נאר קומען אויף אַ מקום וואס ס'איז נתקדש אינגאנצען, און ס'דארף טאקע האבען די קדושה בשלימותה מיט די פיהר אופנים וואס דער ספורנו זאגט. אז נישט איז נישט דא די שכינה אין אַ גרויסער מאס".

"אין דער ערשטער בית המקדש, זאגט ער איז אויך געווען שכינה, אבער ס'זאל זיין 'עצי שיטים עומדים', עומדים לעד ולעולמי עולמים, ס'זאל קיינמאל נישט חרב און בטל ווערען, דאס קען נישט זיין".

"שטויט דאך אין ספורנו אזוי, צו מאכען אַ מקום אויף השראת השכינה, וואס מ'זאל זיין מובטח אז דאס וועט קיינמאהל נישט חרב און בטל ווערען, מוז עס געמאכט ווערען כולו בתמימות לשם שמים".

מבואר מדברי הספורנו, שכדי להכין מקום שהשכינה תוכל לשרות בו, צריך שעשיתה תהיה בקדושה בשלימות, שיהיה תמים, שיתקיים 'ויקחו לי תרומה' (שמות כה, ב), 'לי לשמי' (רש"י), ולא יתכן שתהיה בה איזה תערובות.

לא היתה לא בבית ראשון ולא בבית שני.

ומסיים הספורנו, אבל יותר מזה יהיה בבית שלישי יבנה במהרה בימינו, שלאחר ביאת המשיח בבנין בית המקדש השלישי אז תהיה השראת הקדושה יותר ממה שהיה במשכן, שההתקשרות של השכינה בישראל תהיה יותר ממה שהיה במשכן כאמרו ואני אהיה לה חומת אש סביב ולכבוד אהיה בתוכה.

היינו שהשכינה תקיף את בני ישראל מכל הצדדים, והשי"ת ישכון בישראל בקביעות נצחית. לא יהיה שם יובהעות הענן מעל המשכן, וגם לא יהיו שם מסעות, והקביעות הגדולה שבני ישראל יזכו להשראת השכינה תהיה בבנין בית המקדש השלישי בביאת המשיח.

מבואר מדבריו בתחילת פרשת פקודי שהובאו בראשית דברינו, שהטעם שבמשכן היתה ממה שהיתה בבית המקדש הראשון ובבית המקדש השני, לפי שהמשכן נבנה כולו בקדושה, משא"כ בבתי המקדשות, הראשון

מבואר מדברי הספורנו שהכוונה היא שהשכינה שרתה כל העת במשכן בקביעות, וכשנסתלקה השכינה היה בזה סימן שבני ישראל צריכים לעזוב המקום זה, לפי שהשכינה לא תסתלק ותניח את בני ישראל לבדם.

קדושת המשכן היתה כל כך גדולה, שבני ישראל היו מובטחים שכל זמן שהמשכן קיים שם לא תסתלק השכינה מישראל. וכשיראו איך שהשכינה מתרוממת מעל המשכן, יובהעות הענן מעל המשכן, ידעו שזהו סימן שעכשיו צריכים בני ישראל להמשיך במסעם, יסעו בני ישראל בכל מסעיהם, כי השכינה לא תשאיר את בני ישראל בלי השראת השכינה. זה היה מדריגת הקדושה של המשכן.

ואלו דברי הספורנו: 'וכל כך היתה שריית השכינה קבוע במשכן, שלא היה מסתלק כלל משם, עד שהיו ישראל צריכים לנסוע, וזה לא היה בשילה ולא בבית ראשון ולא בבית שני'. מדריגה זו של קביעות השראת השכינה בישראל לא היתה רק כשהיו ישראל במדבר. קדושה זו

לאחרים סוד הדבר, ולקחו ממון רב מכספי הציבור עבור עשיה זו.

ואמרו בגמרא, שהחכמים לא רצו להיות תלויים רק במשפחה זו, 'שלחו חכמים והביאו אומנין מאלכסנדריא של מצרים (ולא נתפרש ברש"י אם אומנים אלו היו מבני ישראל או מאומות העולם), והיו יודעין לאפות כמותן, ולא היו יודעין לרדות כמותן, שמלאכת הרדיה לא הצליחו להוציאו בשלימות כפי מה שהיה אצל בית גרמו, יחזרו בית גרמו למקומן, שלחו להם חכמים ולא באו, כפלו להם שכרן ובאו'.

ואמרו בגמרא, 'אמרו להם חכמים, מה ראיתם שלא ללמד. אמרו להם, יודעין היו של בית אבא שבית זה עתיד ליחרב, שמא ילמוד אדם שאינו מהוגן וילך ויעבוד עבודת כוכבים'. שחששו שמא ילמד החכמה מי שאינו צדיק, ולאחר מכן ישתמש עם חכמה נפלאה זו, 'מיט די אויסטערלישע חכמה' שהיה לבני משפחתם לעשות את לחם הפנים.

בית גרמו לא רצו שאף אחד ידע סוד זה, אולי יבוא אחד וילמד חכמה זו, ולאחר שיחרב בית המקדש ילך ויעשה כעין זה בפני עבודה זרה.

והשני ששם היה חסר בתמימות ובשלימות של הקדושה.

ביאור ענין ואלו מזכירים לגנאי

בגמרא יומא (דף לו.) אמרו, שהיו כמה אנשים שהתנדבו עבור בית המקדש, שהתנדבו כדי לייפות את בית המקדש, 'והיו מזכירין אותן לשבח'.

אחד מהזוכרים לשבח היה 'בן גמלא'. שהגורלות שעשו ביום הכיפורים על שני השעירים, איזה שעיר תהיה לה' ואיזה שעיר לעזאזל היו של אשכרוע, מין עץ, ועשאן בן גמלא של זהב, והיו מזכירים אותו לשבח.

ובמשנה הביאו עוד יחידים שהתנדבו עבור בית המקדש כדי שיהיה הכל בדרך כבוד, והיו מזכירין אותן לשבח.

ואמרו שם בהמשך הגמרא (דף לח.), 'ואלו לגנאי', שיש משפחות ואנשים שהיה להם עבודה בבית המקדש והזכירו אותם לגנאי. 'של בית גרמו לא רצו ללמד על מעשה לחם הפנים', שמשפחת בית גרמו היה להם חכמה גדולה וידיעה, איך לעשות את לחם הפנים באופן שיעמוד בשלימות ולא יפול, ולא רצו ללמד

ועל

משפחת בית גרמו אמרו
ועל אלו נאמר ושם
רשעים ירקב'.

במשנה שעליהם נאמר שם
רשעים ירקב'.

ויש להתבונן, כי היו שם ארבע
שהזכירו אותם לגנאי,

הראשון היו משפחת בית גרמו
שלא רצו ללמד על מעשה לחם
הפנים, המשפחה השניה היו בית
אבטינס שלא רצו ללמד את מעשה
הקטורת, השלישי היה הוגרס בן
לוי, שהיה יודע פרק בשיר ולא
רצה ללמד, והרביעי היה בן קמצר
שלא רצה ללמד על מעשה הכתב.

והנה השלשה הראשונים שלחו
חכמים לשאול אותם על
מה שלא למדו לאחרים חכמה זו,
וכולם השיבו אותה התשובה,
שיודעין היו של בית אבא שבית
זה עתיד ליחרב, וחששו שמא
ילמוד אדם שאינו מהוגן וילך
ויעבוד עבודת כוכבים עם חכמה
זו, ויעשה הכבוד הנפלא הזה
לעבודה זרה.

הכוח המיוחד, דער אויסער
געווענדליכער כוח'
שהיתה למשפחות אלו לעשות
דברים אלו שסייעו בעבודת
המקדש, חששו שמא יפול דבר זה
לעבודה זרה. אך בן קמצר לא
השיב מאומה. ועל ארבע אלו
אמרו חכמים שעליהם נאמר שם
רשעים ירקב'.

שם רשעים ירקב'

בגמרא הביאו שהיו עוד
משפחות ואנשים
שעשו דברים נפלאים שהיו
צריכים להם לעבודת בית המקדש,
וואס מענטשען האבען געמאכט
אויסטערלישע זאבען, והיו
משפחה בישראל שזכו לעשות
מעשה זה. ואמרו של בית אבטינס
לא רצו ללמד על מעשה הקטורת,
שהם ידעו החכמה איך ללמד על
מעשה הקטורת, ולא רצו ללמד
אחרים סוד עשיית הקטורת.

עוד חכמה אחת היתה שם, נאך
אָ אויסטערלישע מעשה
ברענגט די גמרא, שהיה שם יחיד
ושמו בן קמצר, לא רצה ללמד
על מעשה הכתב, שהיה לו חכמה
מיוחדת שהיה יכול להכניס לידו
בין חמש אצבעותיו ארבעה
קולמוסים, וכתב את השם בבת
אחת, והוא אומנות נפלאה, ס'איז
אָ אויסטערלישע אומנות, והיה
יחיד בדורו שידע חכמה זו, ולא
רצה ללמד אחרים חכמה זו. אין
אנו משיגים כלל איך יתכן דבר כזה
בכלל. ועל כל האנשים האלו אמרו

למה נדרשו אלו לגנאי

ויש להבין, למה נאמר עליהם ענין זה של 'שם רשעים ירקב', הלא הם גילו טעמים למה סירבו ללמד את חכמתם לאחרים, שמא יפול כוח נפלא זה בידי עובדי עבודה זרה, והיא כוח נפלא.

האם יכולים אנו לשער גודל חילול ה' שהיתה יוצאת על ידי מעשה זה, אילו נשמע היום שיש כומר אחד, 'או ס'איז דא עפעס אַ גלח', שיודע לעשות דברים נפלאים עבור עבודה זרה, הלא היה נגרם מזה חילול ה' נורא, שאלפי אלפים בעולם היו אדוקים לגלח זה, והיו אומרים שחלילה יש איזה כוח בעבודה זרה, כי לעבודה זרה הזה יש גלח שיודע לעשות מעשה ששום איש בעולם אין לו הכוח לעשותו.

כוח זה אינו באיזה דבר של חולין, אלא בעת עבודתו בקלויסטער, בשעת העבודה של העבודה זרה, והיו האנשים תועים לומר שחלילה יש איזה כוח בעבודה זרה, שהעבודה זרה נותנת כוח נפלא זה לכומר הזה לעשות דברים נפלאים אלו, ואז היה נגרם מזה חילול ה' נורא, וכוח הטומאה היתה מתגבר ומתחזקת.

נמצא שהיה להם סיבה טובה

ומענה טוב על מה שלא לימדו חכמה זו לאחרים. ואם כן יש להבין על מה נענשו עד כדי כך שעליהם נאמר 'שם רשעים ירקב'.

והביאור בזה הוא, 'שטייט דאך דא אזוי'. חז"ל הכירו, די חז"ל האבען איינגעזעהן, שהיה לארבעתם כוונה אחרת, שבתוך ליבם היה הכוונה שהם יישארו יחידים עם סודם.

אלו שנדרשו לגנאי - כי רצו לשמוח הסוד לטובת עצמם

האדם שיש לו חכמה או גבורה או אומנות יד מיוחדת, יש בו רצון שהוא יהיה היחיד שיש לו חכמה או אומנות זו. שכל הכבוד שנובע מחמת חכמה זו ילך אליו, וכל השם טוב בעולם שיש לחכמה ואומנות זו בעולם, שהוא יהיה היחיד שיישאר עם שם טוב זה, ושלא יהיה לו שום שותפים בדבר, שלא יצטרך להתחלק בכבוד ובשם טוב עם אחר.

זהו תאוה גדולה ביותר שיש באדם, שהוא יהיה יחיד בחכמתו, ד'אס איז זייער אַ גרויסע תאוה אין דער מענטש ער זאל זיין דער יחיד, כי מאחר

'אוודאי ס'איז אַ עוולה אז מ'זוכט כבוד', אבל האם משום זה יהיה נחשב האדם לרשע שיאמרו עליו 'שם רשעים ירקב'.

ויש לתמוה יותר, הלא השכל אומר שמשפחות אלו שזכו בחכמות מיוחדים אלו, בוודאי שהיה להם זכותים שמחמתם זכו דווקא הם לחכמה זו, ואיש מבלעדם לא זכה לחכמה זו. הרי מגלגלין זכות על ידי זכאי, ומן הסתם היה לבני משפחה זו זכויות גדולות שלכן זיכה אותם השי"ת שיהיה להם אומנות וחכמה זו לעשות הדברים האלו, ואעפ"כ נאמר עליהם 'שם רשעים ירקב'.

מעשה המקדש והקרבות צריך שיהיה כולו לשם שמים

והביאור בזה הוא על פי דברי הספורנו שנתבאר, שכדי לזכות להשראת השכינה נזקקים ל'תמימות בשלימות', ואם חסר איזה משהו בתמימות, אי אפשר שיהיה שם השראת השכינה.

בכל שאר הענינים, גם אם חסר בתמימות עדיין היא כשרה. בכל המצוות שהאדם מקיים אין חסרון אם המצוה אינו בתמימות,

שהוא יהיה היחיד, הרי שכל הכבוד יופנה אליו.

כנראה שהחכמים ראו, שאמנם באמת מה שהשיבו ארבעת משפחות אלו היה אמת בדבר, והתשובה שהשיבו היתה תשובה אמיתית, ואכן היה להם כוונה זו ויש בזה חשבון נכון. אבל בתוך עמקי לבבם, 'עפעס טיף אין הארץ', היה בהם מחשבה נוספת, שרצו שמעשיהם הנפלאים שהיה להם הכוח לעשות, שחכמה זו תשכון רק בקרבם ושלא יצא ממשפחתם, באופן שכל הכבוד וכל השם טוב של ענין זה תישאר רק בחלקם. ועל זה נאמר 'שם רשעים ירקב'.

אך עדיין יש להבין, האם מחמת דבר זה בלבד נאמר עליהם 'שם רשעים ירקב'. האם אדם שחפץ להשיג מעט כבוד לחלקו, האם מחמת ענין זה יאמרו עליו הפסוק 'שם רשעים ירקב'. הלא אם כן היו צריכים לומר שכל אחד שמחפש לו מעט כבוד נאמר עליו 'שם רשעים ירקב', ולמה אמרו ענין זה דווקא על ארבעה אלו.

אך האמת היא שחז"ל לא קיללו כל מי שמחפש כבוד. אמנם זהו חיסרון שמחפשים כבוד,

אם בעת עשיית לחם הפנים על ידי בית גרמו, היה להם המחשבה שהלחם הפנים תיעשה דווקא על ידם ולא על ידי אחרים, וראו חז"ל שבעמקי לבבם, טיף אין זייער הארץ, יש שם נקודה של כבוד, שהם חפצים לנחול את כלי הכבוד, שהם היחידים שיוודעים לעשות את לחם הפנים או את הקטורת או בשירת הלויים. והרי הלחם הפנים והקטורת והשיר היו צריכים להמשיך השראת השכינה לבית המקדש. נמצא, שעל ידם נחלשה השראת השכינה, די שכינה קומט מיט אַ אפגעשוואכקייט.

היוצא מזה, שאין כאן רק איזה תאוה צדדית של כבוד. כשהאדם רוצה לזכות בעליה נאה בבית הכנסת בשבת זהו ענין של גאוה, ולא יזכה לשכר מרובה עבור עליה זו, אבל אין זה חסרון בקריאת התורה, והקריאה היא קריאה כשרה ואינו מקלקל לכל הציבור.

אך ארבעת משפחות אלו גרמו לקלקול גדול לכל ישראל, כי על ידם נגרם שהשראת השכינה נחלשה בבית המקדש, זיי האבען קאלע געמאכט, די השראת השכינה איז געקומען מיט אַ

ולכן לא מצאנו בשום מקום שהסכך של הסוכה צריכים שהתלישה מהאילן תיעשה על ידי ישראל, ואם התלישה היתה על ידי נכרי תיפסל הסכך.

וכן הוא בשאר המצוות, שלא מצאנו בשום מצוה שצריך להיעשות מתחילתו ועד סופו בתמימות ובשלימות.

אך בעשיית המקדש, שהיא כדי להמשיך השראת השכינה בישראל, שהשראת השכינה בישראל תהיה בקביעות ושלא תסתלק השכינה מישראל, צריכים שהעשייה תיעשה בשלימות ובתמימות, ואם חסר בשלימות זהו חסרון.

להשראת השכינה אסור שיהיה

נקודה של כבוד

השראת השכינה בבית המקדש נמשכה על ידי עבודת הכהנים בבית המקדש, ולכן אם עשיית לחם הפנים או הקטורת, או ששירת הלויים היה חסר בה בשלימות הקדושה הרי היא מחליש את המקום, שיש חיסרון במקום באופן שאינו ראוי להשראת השכינה.

בבית המקדש השלישי שתיבנה במהרה בימינו, תהיה בנינו בזכות כל הדורות בישראל שעברו את כל אלפי השנים בגלות, בזכות קיום התורה והמצוות שכל הדורות בישראל אחזו בקיום התורה והמצוות במשך כל אלפי השנים בגלות, בזכותם תיבנה בית המקדש, ובית המקדש תרד בנוי מלמעלה.

אך מיהו הבונה את הבית המקדש בשמים, יוער וועט אבער אויסבויען דעם בית המקדש אין הימעל, הלא בית המקדש תרד כשהיא בנויה ומשוכללת. כיצד בונים את בית המקדש למעלה - על ידי בני ישראל בכל הדורות.

כ"א מישראל בונה את בית המקדש השלישי

כל אחד מישראל שלמד תורה וקיים המצוות והתנהג כרצון הבורא, הוא זה שהניח את הלבנים בבית המקדש שלמעלה.

"אין בית המקדש למעלה וועט גערייניגט ווערען די אלע ציגעל. מ'וועט ארויס קראצען פון יעדער ציגל יעדער ענין פון מחשבה לא טהורה, יעדער ענין

אפגעשוואכטער אופן אין בית המקדש, לפי שהעשייה של הקטורת ולחם הפנים נעשתה על ידם והשיר היה על ידם. וזהו כדברי הספורנו שלפי שבית המקדש הראשון נעשה גם על ידי האומנים שלא מבני ישראל, על ידי כן היה חסר בשלימות הקדושה.

כמו כן, כשהאדם עושה את עבודתו מתוך נגיעות, כי הוא מבקש לנחול את כל הכבוד, הרי זה גורם לחסרון שלימות הקדושה, ולכן נאמר עליהם 'שם רשעים ירקב', לפי שהיו הגורמים להמשיך את השראת השכינה בבית המקדש באופן יותר קטן.

בבית המקדש השלישי - השראה נצחית

הספורנו מסיים שבבית המקדש השלישי יהיה השראת השכינה עם קביעות יותר גדולה ממה שהיה במשכן. ומהו הכוונה שבבית המקדש השלישי יהיה השראת השכינה עם קביעות יותר גדולה ממה שהיה במשכן, הכוונה הוא שבית המקדש השלישי כל העשייה תהיה לשם שמים, ללא שום נגיעות וללא שום תערובת מחשבות שאינם ראויים.

למעלה פאר דעם בית המקדש השלישי".

"נישט אינזינען האבען כבוד, נישט אינזינען האבען קיין שם טוב, נאר טוהען מעשים טובים, און תורה לערנען, מצוות טוהן, זיין אַ איר פשוט פשוטו כמשמעו, מיט אַ פשוט'ע כוונה ווייל דער רבונן של עולם האט געהייסען טוהן"

"נישט ווייל איך וויל האבען כבוד דערפאר, נישט אז מ'זאל אויף מיר זאגען אז איך בין אַ גוטער בחור אדער איך קען אסאך, אדער איך בין אַ ערליכער, אדער איך בין אַ פיקח, אדער איך בין אַ חכם, ארויסרייסען די מחשבות פון אלע מעשים".

"אז מ'וועט ארויסרייסען די מחשבות פון אלע מעשים, די מעשים זענען די ציגעל וואס וועט אויפבויען דעם דריטען בית המקדש במהרה בימינו, אמן".

כל יהודי שמזכך עצמו, כל יהודי שמתקדש קדוש ומזדכך, שלומד תורה לשמה ומקיים מצוות בהזדככות בונה למעלה לבינים לבית המקדש השלישי.

וואס ליגט נישט בשלימות, נישט בתמימות, אין הימעל וועט עס אויסגערייניגט ווערען".

"אין הימעל וועט בליבען דער בית המקדש כולו תמים בשלימותו, אין גאנצעהייט וועט עס אראפ קומען אויף דער ערד אויף די וועלט".

בבית המקדש שלמעלה יזוככו כל הלבנים הללו, שיוציאו מהלבנים כל ענין של מחשבה לא טהורה, כל ענין שאינו בשלמות ואינו בתמימות יזוכך למעלה, ובשמים ישאר בית המקדש כולו תמים בשלימותו, והיא תרד למטה לעולם הזה בתמימות ובשלימות.

כל אחד מישראל שעוסק בתורה ומקיים מצוות, כל אחד מישראל שיש לו אמונה, כל אחד שהתנהגותו הוא כרצון השי"ת, כפי איך שהשי"ת העמיד בתורתו, אדם זה מניח את הלבנים בבית המקדש.

"יעדער איד וואס ווערט הייליג מיט ריינקייט, מיט ערליכקייט, לערנען תורה מיט ערליכקייט, און מיט אַ ריינקייט מקיים זיין מצוות בויעט ציגעל

מצוין או שהוא יודע הרבה, או שיאמרו עליו שהוא ערליכער, שהוא פיקח או חכם. מחשבות אלו צריכים לעקור מכל המעשים שאנו עושים.

כשיעקרו מחשבות אלו מכל המעשים, הרי שהמעשים הללו יהיו הלבנים שעל ידם תיבנה בית המקדש השלישי, במהרה בימינו, אמן.

כל מי שלומד תורה ומקיים מצוות ואינו מכוון לשם כבוד, ואינו מכוון כדי לזכות לשם טוב, כל כוונתו הוא רק לעשות מעשים טובים וללמוד תורה ולקיים מצוות, להיות יהודי פשוטו כמשמעו עם כוונה פשוטה משום שכך ציוונו הרבנו של עולם, לא בגלל שרצונו לנחול כבוד מזה, ולא כדי שיאמרו עליו שהוא בחור

זכה וזכה את הרבים, זכות הרבים תלוי בו

היות שזכינו ב"ה והגליון השבועי מופץ בכמה ערים, יש הזדמנות למי שליבו חפץ לזכות את הרבים ולקחת חבל בהוצאות ההפצה של הגליון בעירו, ויבוא על שכרו.

אפשר לפנות למערכת חידו"ת של רבינו,
למספר טעלעפאן 9 EXT 2290-854-718-1.

בברכה והערכה
מערכת החידו"ת של רבינו